

Ardència

El poltre dels núvols s'ha desfermat.
Dins la penombra gràvida de llum,
la guitza d'un llampec ha malferit el temps
i la ruixada ha amarat la terra.
Els tolls són la pupil·la vigilant.
Però la vida segueix exigent,
implacable a tota vel·leïtat.

A trenc d'alba s'adormen els estels.
Una llum de seda destrena els somnis.
El nou dia germina alliberat
d'un llast feixuc de llàgrimes i plors.
La terra sadollada, rep el bes
del sol matiner. Hi ha un basal d'albades.
El silenci basteix els pensaments.
El llençol de l'aurora pren el vol,
entre lliris i vares d'assutzena,
tiges de jo i aromes de baladre.

Hem fet molt camí junts a peu descalç.
Hem trescat viaranys, prats i carenes,
hem fressat horitzons i mons ignots,
hem empaitat el vol del rossinyol
i hem conegut el cant de les sirenes.
Ara que han recobrat el roig i el groc
les velles aquarel·les del paisatge,
el camp alena un verd tendre i humit,
pregona calidesa iridescent.

És l'hora de dansar per la devesa,
des del camí al peu del xaragall,
sadollar-se de la frescor dels aires
amb el pit ben obert de bat a bat.
Complau're's amb el cant de l'ocellada
i el neguit d'ales blanques flamejant.
És l'hora de gustar fruita madura,
la dolcesa del most, el vi de sang.
Delectar-se en el mar de les carícies
sobre l'herba mollenca del pradell,
flairant entre espígols i roselles
un desig desfermat intens i viu.
És l'hora de fruir de la pell tèbia,
nu de noses i en plena llibertat;
és l'hora de fruir dels nostres cossos
amb el foc d'un amor adelerat.

Lleonard del Rio i Campmajó
Premi Drac 2009
23-4-2009